

VESTRE LANDSRET

DOM

afsagt den 5. februar 2025

Sag BS-53931/2023-VLR
(8. afdeling)

A
(advokat Anette Kusk ved
advokatfuldmægtig Rikke Nipgaard Laursen)

mod

Miljø- og Fødevareklagenævnet
(advokat Louise Solvang Rasmussen)

Retten i Horsens har den 16. oktober 2023 afsagt dom i 1. instans (sag BS-47715/2020-HRS).

Landsdommerne Torben Geneser, Kim Rasmussen og Nichlas Madsen (kst.) har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellanten, A, har nedlagt følgende påstande:

Påstand 1:

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse af 25. juni 2020 i sagsnr. 20/02902 om stadfæstelse af afslag på lovliggørende dispensation i sag om etablering af kunstgræs og stengærde inden for søbeskyttelseslinjen i Skanderborg Kommune er ugyldig.

Påstand 2:

Miljø- og Fødevareklagenævnet tilpligtes at meddele dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 16, stk. 1, til etablering af kunstgræsplæne og stensætning i medfør af naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 1.

Subsidiært skal Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse af 25. juni 2020 ophæves og hjemvises til fornyet sagsbehandling hos klagenævnet.

Indstævnte, Miljø- og Fødevareklagenævnet, har påstået stadfæstelse overfor påstand 1, og stadfæstelse, subsidiært frifindelse overfor påstand 2.

Forklaring

A har supplerende forklaret, at kommunen har besigtiget arealet to gange, og at det begge gange skete på hans opfordring. Sagen kørte over en længere periode i kommunalt regi, og der kom andre sagsbehandlere på. Det var hans grundlæggende holdning, at kommunens folk skulle se arealet.

Ved den første besigtigelse mødte en person op fra kommunen, som var hyret midlertidigt ind til at hjælpe med sagsbehandlingen. De havde en god dialog, og medarbejderen sagde, at kommunen ikke ville have startet en sag op, hvis ikke der var kommet en henvendelse, og at kommunen ikke så nogen miljø-mæssige udfordringer.

Ved den en anden besigtigelse mødte tre personer op fra kommunen. Han fik igen at vide, at de ikke kunne se, at der var et miljømæssigt problem, men når de var i kommunen, var der nogle rammer, som de skulle overholde i forhold til, om der kunne gives dispensation. Hvis der ikke tidligere var givet dispensation til noget tilsvarende, ville de ikke give ham dispensation, og andre højere oppe i systemet måtte tage stilling hertil. Han var glad for, at der var en gennemsigtig dialog, men han havde håbet, at kommunen ville forholde sig selvstændigt til dispensationen.

Selskab 1 er den leverandør i Danmark, der ved mest om kunstgræs. Han arbejder selv med grøn omstilling inden for energisektoren. Det var derfor naturligt for ham at finde en miljøvenlig løsning. Selskab 1 havde et kunstgræsprodukt uden gummigranulat. I stedet påføres sand. Oven på jorden ligger en shockpad, og oven på denne ligger det kunstige græs. Der kommer ukrudt i den kunstige plæne, der fjernes med håndkraft. Der er meget ukrudt i den kunstige plæne i dag.

Deres græsplæne blev brugt som legeplads for kvarterets børn, og der kom huller i plænen. Han var bange for, at børnene ville falde og brække benet. Derfor anlagde han den kunstige plæne, der under Corona-perioden blev samlingsplads for kvarterets børn.

Formålet med stengærdet var, at bolden ikke skulle trille ud i vandet, men det har ikke haft den store betydning, og han var derfor villig til at fjerne stengærdet, hvis det kunne få kommunen til at ændre sin vurdering. De sten, der er brugt til stengærdet, er de samme, som er brugt på den øvrige ejendom.

Han er fortsat uforstående overfor, at han ikke må etablere det kunstige græs og stengærdet.

Retsgrundlag

Den tidligere gældende naturfredningslov indeholdt i § 47 a, stk. 1, følgende bestemmelse:

”§ 47 a. Inden for en afstand af 150 m fra søer med en vandflade på mindst 3 ha og offentlige vandløb med bundbredde efter vandløbsregulativet på mindst 2 m må der ikke uden fredningsnævnets tilladelse placeres bygninger, skure, campingvogne og lignende, opstilles master, foretages beplantninger og ændringer i terrænet eller henlægges affald.”

I forarbejderne til § 47 a fremgår det blandt andet af bemærkningerne til bestemmelsen (LFF 1972 179):

”De ferske vande og deres omgivelser, søbredder og ådale, har ofte en særlig værdi som levesteder for dyr og planter. De er ligesom kystarealerne attraktive til private, rekreative formål, og har derfor behov for en særlig beskyttelse.

Bestemmelsen vil medvirke til at bevare et varieret landskabsbillede og beskytte de våde områder, rørskove m. v., som omgiver de ferske vande, der for faunaens vedkommende byder på særlige yngle- og fourageringsmuligheder. Også de ferske vandes betydning for friluftslivet, f. eks. til sejlads og fiskeri, medfører en tilsvarende værdi af deres omgivelser.”

Naturbeskyttelseslovens § 1, stk. 1-3, lyder således:

”§ 1. Loven skal medvirke til at værne landets natur og miljø, så samfundsudviklingen kan ske på et bæredygtigt grundlag i respekt for menneskets livsvilkår og for bevarelsen af dyre- og plantelivet.

Stk. 2. Loven tilsigter særligt

- 1) at beskytte naturen med dens bestand af vilde dyr og planter samt deres levesteder og de landskabelige, kulturhistoriske, naturvidenskabelige og undervisningsmæssige værdier,
- 2) at forbedre, genoprette eller tilvejebringe områder, der er af betydning for vilde dyr og planter og for landskabelige og kulturhistoriske interesser, og
- 3) at give befolkningen adgang til at færdes og opholde sig i naturen samt forbedre mulighederne for friluftslivet.

Stk. 3. Der skal ved lovens administration lægges vægt på den betydning, som et areal på grund af sin beliggenhed kan have for almenheden."

I naturbeskyttelseslovens § 16, stk. 1-3, anføres det blandt andet:

"§ 16. Der må ikke placeres bebyggelse, campingvogne og lignende eller foretages beplantning eller ændringer i terrænet inden for en afstand af 150 m fra søer med en vandflade på mindst 3 ha og de vandløb, der er registreret med en beskyttelseslinje i henhold til den tidligere lovgivning."

Stk. 2. Forbuddet i stk. 1 gælder ikke for

...

2) gentilplantning af skovarealer og beplantning i eksisterende haver,

...

Stk. 3. I lovligt etablerede haver, jf. § 8 a, stk. 2, og § 15 a, stk. 4, kan der uanset forbuddet i stk. 1 placeres mindre bygninger, anlæg og installationer i tilknytning til boligen og højst 15 m fra denne, som en terrasse etableret i niveau med og i sammenhæng med beboelsen, et gyngestativ, højbede og en sandkasse og andre legeredskaber samt et mindre skur på op til 10 m², medmindre der allerede lovligt er opført et skur i haven. På tilsvarende måde kan opføres et mindre drivhus på op til 10 m² i forbindelse med helårsboliger."

I naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 1, anføres det blandt andet:

"§ 65. Kommunalbestyrelsen kan gøre undtagelse fra bestemmelserne i § 16, stk. 1, § 17, stk. 1, og § 19. ..."

Forslag til lov om naturbeskyttelse blev fremsat den 24. oktober 1991. Den foreslåede § 16, stk. 1-2, havde følgende ordlyd (lovforslag nr. L 70):

"§ 16. Der må ikke foretages beplantning eller ændringer i terrænet inden for en afstand af 150 m fra søer med en vandflade på mindst 3 ha og de vandløb, der er registreret med en beskyttelseslinie i henhold til den tidligere lovgivning.

Stk. 2. I byzone og sommerhusområdet må der endvidere ikke inden for de områder, der er nævnt i stk. 1, placeres bebyggelse, campingvogne og lignende."

I bemærkningerne til § 16 hedder det blandt andet (lovforslag nr. L 70, sp. 1454 f.):

"Stk. 1. Ifølge naturfredningslovens § 47 a må der ikke inden for en afstand af 150 m fra visse søer og åer placeres bygninger, skure, campingvogne og lignende, opstilles master, foretages beplantninger og ændringer i terrænet eller henlægges affald. For så vidt angår landzone

er det kun beplantning og ændringer i terrænet, der fortsat foreslås reguleret i naturbeskyttelseslovgivningen, idet byggeri o. lign., herunder placering af campingvogne, herefter alene reguleres i medfør af planlægnings- og byggelovgivningen, jf. de indledende bemærkninger til §§ 15-19 i afsnit 1 ovenfor. Dette gælder naturligvis ikke, hvor der samtidig er tale om et areal, der er beskyttet efter f.eks. forslaget § 3. I så fald kan byggeri o.lign. være ensbetydende med en sådan ændring af tilstanden, at der kræves dispensation fra denne bestemmelse.

Der er ikke tilsigtet nogen realitetsændring, for så vidt angår beskyttelsen af søer og åer mod beplantning og terrænændringer. ...

...

Stk. 2. Som det fremgår af indledningen opretholdes sø- og åbeskyttelseslinien i byzone og sommerhusområder som en selvstændig bestemmelse svarende til § 47a, stk. 1.

I disse områder kan beskyttelseshensynene ikke varetages på anden måde, ligesom bestemmelsen skal sikre kommunalbestyrelsen en fortsat mulighed for at regulere byggeri uden at udarbejde en lokalplan.

Med begrebet bebyggelse er der ikke tilstræbt nogen ændring i forhold til den gældende bestemmelse. Formuleringen er valgt for at harmonisere med byggelovgivningen og for at præcisere, at andre faste konstruktioner og anlæg end egentlige bygninger er omfattet, herunder f.eks. også master, uanset at sådanne anlæg - i modsætning til, hvad der er tilfældet i den gældende bestemmelse - ikke er nævnt udtrykkeligt i stk. 2.

..."

Forslag til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse blev fremsat den 25. januar 2017 (lovforslag nr. 122). Forslaget omfattede blandt andet indsættelse af et nyt stykke 3 i lovens § 16 med følgende ordlyd:

"Stk. 3. I lovligt etablerede haver, jf. § 8 a, stk. 2, og § 15 a, stk. 4, kan der uanset forbuddet i § 16, stk. 1, placeres mindre bygninger, anlæg og installationer i tilknytning til boligen og højst 15 m fra denne, som en terrasse etableret i niveau med og i sammenhæng med beboelsen, et gyngestativ, højbede, sandkasse og andre legeredskaber samt et mindre skur på op til 10 m², medmindre der allerede lovligt er opført et skur i haven. På tilsvarende måde kan opføres et mindre drivhus på op til 10 m² i forbindelse med helårsboliger."

I lovforslagets bemærkninger hedder det blandt andet (lovforslag nr. 122):

"2. Lovforslagets hovedindhold

2.1 Gældende ret generelt

Naturbeskyttelsesloven indeholder bestemmelser om forskellige bygge- og beskyttelseslinjer, der har til formål at beskytte bestemte landskabslementer, dvs. friholde kysterne eller de omgivende arealer for tilstandsændringer eller sikre mod byggeri eller andre tilstandsændringer ved f.eks. skove, søer, vandløb, kirker og fortidsminder.

De enkelte bygge- eller beskyttelseslinjer har samtidig til formål enten at varetage naturbeskyttelseshensyn ved beskyttelse af arealerne som

levested og spredningskorridor for planter og dyr, eller varetage kulturhistoriske hensyn eller forebygge risiko for sandflugt.

...

2.14 Sø- og åbeskyttelseslinjen - krav om dispensation ophæves

2.14.1 Gældende ret

Efter naturbeskyttelseslovens § 16 er det ikke tilladt at opføre bebyggelse, etablere beplantning, foretage terrænændringer m.v. i en afstand af 150 meter omkring større søer og visse vandløb. Det er kommunerne, der administrerer sø- og åbeskyttelseslinjen og meddeler eventuelle dispensationer. Naturbeskyttelsesloven åbner mulighed for en dispensationsadgang, der er mindre restriktiv end for strandbeskyttelseslinjen, hvilket også er afspejlet i kommunernes og klagenævnets dispensationspraksis.

2.14.2 Miljø- og Fødevarerministeriets overvejelser

Af aftalen fremgår, at reglerne om sø- og åbeskyttelseslinjen ændres, så der i private haver på linje med kommunernes eksisterende dispensationspraksis og svarende til den foreslåede ændring inden for strandbeskyttelseslinjen skal kunne opføres mindre bygninger m.v. i tilknytning til beboelsen uden forudgående dispensation.

Det vil være f.eks. en mindre terrasse i niveau op til huset og mindre højbede, et gyngestativ og en flagstang, fastmonterede havemøbler, bænke og andre mindre installationer, hvis disse ting placeres i tilknytning til den eksisterende bebyggelse. Ved helårsboliger skal der heller ikke længere søges dispensation til at opføre et drivhus på op til 10 m², hvis der ikke allerede er et drivhus på ejendommen.

Ved »tilknytning« forstår fremover en afstand af op til 10-15 meter fra den eksisterende bebyggelse.

Hensigten med ændringen er således, at det skal være muligt - uden dispensation - at opføre de samme, mindre anlæg i en have inden for sø- og åbeskyttelseslinjen, som det tilsigtes inden for strandbeskyttelseslinjen.

..."

I de specielle bemærkninger i lovforslaget til den nye bestemmelse i § 16, stk. 3, anføres det blandt andet:

"Den gældende bestemmelse i § 16, stk. 1, fastsætter en 150 meter beskyttelseslinje om søer over 3 ha og visse vandløb. § 16, stk. 1, indeholder et generelt forbud mod at etablere bebyggelse, dvs. om- og tilbygninger, terrænændringer og lignende. Forbuddet omfatter også opstilling af campingvogne og lignende. Forbuddet omfatter således opførelse af bebyggelse, herunder skure, drivhuse, terrasser, højbede og større legeredskaber som rutsjebaner og klatrestativer og lignende."

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten. For landsretten har A også bestridt, at stengærdet er omfattet af forbuddet i naturbeskyttelseslovens § 16, stk. 1. A har ikke gentaget sit anbringende om, at kunstgræsplænen er omfattet af undtagelsen i naturbeskyttelseslovens § 16, stk. 2, nr. 2, vedrørende beplantning i eksisterende haver.

A har til støtte for, at kunstgræsplænen og stengærdet ikke er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 16, stk. 1 (påstand 1), anført, at bestemmelsen, der er en forbudsbestemmelse og indebærer et væsentligt indgreb i de sædvanlige ejerbeføjelser og den private ejendomsret, skal fortolkes restriktivt og efter sin ordlyd. Stengærder og kunstgræsplæner er ikke nævnt i bestemmelsen og kan i øvrigt ikke anses for omfattet ordlyden og dermed af forbuddet.

Kunstgræsplænen og stengærdet kan ikke anses for "bebyggelse", idet udtrykket skal fortolkes i overensstemmelse med byggelovens § 2. Kunstgræsplænen kan ikke sidestilles med en terrasse. Kunstgræsplænen er ikke omfattet af ordlyden i naturbeskyttelseslovens § 16, stk. 3, og den kan ikke sidestilles med de i bestemmelsen nævnte undtagelser, hvorfor kunstgræsplænen heller ikke af denne grund kan anses for omfattet af forbuddet i § 16, stk. 1. Samlebetegnelsen "belægning", der er nævnt i byrettens dom, er heller ikke omfattet af § 16, stk. 3.

Kunstgræsplænen og stengærdet er heller ikke omfattet af udtrykket "campingvogne og lignende". Udtrykket "og lignende" henviser direkte til bebyggelse og campingvogne og har ikke til formål at udvide bestemmelsen generelt, så enhver tilstandsændring er omfattet af forbuddet.

Endelig kan kunstgræsplænen og stengærdet ikke anses for "beplantning eller ændringer i terrænet". Med hensyn til terrænændringer bemærkes, at A i forbindelse med etableringen af kunstgræsplænen og stengærdet foretog terrænregulering, hvilket Skanderborg Kommune efterfølgende meddelte dispensation til. Da hverken kunstgræsplænen eller stengærdet var en del af dispensationen, kan ingen af forholdene betegnes som terrænregulering.

Kunstgræsplænen og stengærdet er ikke i strid med formålet med naturbeskyttelseslinjen i naturbeskyttelseslovens § 16, stk. 1, ligesom det ikke er konstateret, at søen er påvirket som levested og spredningskorridor for plante- og dyrelivet.

Til støtte for påstand 2 har A anført, at byretten ikke har foretaget en egentlig prøvelse af forvaltningens afgørelse vedrørende dispensation. Ved vurderingen af, om der kan meddeles dispensation, skal det blandt andet indgå, om forholdene vil medføre en påvirkning af de landskabelige hensyn. A har krav på, at der meddeles dispensation til kunstgræsplænen og stengærdet efter naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 1. I det forbindelse skal der lægges vægt på, at skønsmandens besvarelse af spørgsmål 1, punkt a, er forbundet med visse usikkerheder, da det ikke fremgår, hvorvidt undersøgelsen er udarbejdet med udgangspunkt i miljøpåvirkningen fra "almindelige" kunstgræsplæner med gummigranulat, og som ikke er permeable, eller om der i undersøgelsen har indgået alternative og miljøvenlige kunstgræsplæner, som den der er placeret på A ejendom. Det er heller ikke i erklæringen oplyst, hvorvidt

kunstgræsplænen vil medføre en større påvirkning på spredningen af dyr- og plantearter end en almindelig græsplæne.

Skønsmanden har alene besvaret spørgsmålene ud fra fotos fra marts måned og har ikke besigtiget ejendommen.

Stengærdet, der er meget beskedent og opført i forlængelse af den eksisterende have, har ikke medført eller kan medføre en væsentlig miljøpåvirkning. Stengærdet fremstår ikke i særlig grad som synligt fra søen. Kunstgræsplænen ligner en almindelig græsplæne og medfører ingen visuel påvirkning.

Til støtte for påstanden om, at Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse ophæves og hjemvises til fornyet sagsbehandling hos klagenævnet har A anført, at der er begået væsentlige sagsbehandlingsfejl. Hverken Skanderborg Kommunes eller Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse indeholder en grundelse for, hvorfor kunstgræsplænen og stengærdet er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 16, stk. 1. Der er desuden sket en tilsidesættelse af officialprincippet, idet sagen ikke er tilstrækkeligt oplyst.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har heroverfor anført, at nævnets afgørelse af 25. juni 2020 er lovlige og gyldige. Nævnets afgørelse er ikke truffet på et mangelfuldt eller fejlagtigt grundlag, og den er ikke behæftet med mangler, som medfører, at afgørelsen er ugyldig.

Naturbeskyttelseslovens § 16, stk. 1, er en forbudsbestemmelse, der ikke udtømmende angiver en række forbudte tilstandsændringer, jf. også bestemmelsens formulering "eller lignende". Bestemmelsen skal ikke forstås indskrænkende som anført af A. Tværtimod omfatter forbuddet også andre faste konstruktioner og anlæg som f.eks. master, solcelleanlæg, drivhuse, terrasser og legeredskaber, herunder f.eks. klatretårne og legehuse mv.

A har ikke krav på, at der meddeles dispensation til kunstgræsplænen og stengærdet. En afgørelse herom fordrer altid en samlet, individuel og helt konkret vurdering af det, der søges om. Der kan således ikke opstilles konkrete tilfælde eller omstændigheder, hvorved der altid er "krav" på dispensation.

I den konkrete sag har A ikke peget på oplysninger, argumenter eller andet, som kan føre til en tilsidesættelse af Miljø- og Fødevareklagenævnets vurdering af, at der ikke kan meddeles dispensation.

Nævnet har i afgørelsen med rette anført, at det efter praksis har betydning, hvorvidt en dispensation kan medføre præcedens i strid med hovedformålet bag reglerne om søbeskyttelseslinjen. Om vægningen af hensynene fremgår det af nævnets afgørelse, at den generelle beskyttelsesinteresse vejer tungt, uanset

at den enkelte sag kan have begrænset betydning. Der foreligger således tungtvejende grunde til at beskytte det sønære dyre- og planteliv. Hvis der meddeles dispensation til A, opstår der risiko for tilsvarende anlæg på de nærliggende ejendomme, hvorved levesteder og spredningskorridorer for plante- og dyreliv, som er hovedformålet med søbeskyttelseslinjen, ødelægges. Hensynet til uønsket præcedens har derfor med rette vejet tungt i nævnets afgørelse.

Det er ikke korrekt, at byretten ikke i et tilstrækkeligt omfang har forholdt sig til spørgsmålet om dispensation. Hverken værdispildsbetragtninger eller det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip kan føre til et andet resultat. Naturbeskyttelseslovens § 16, er udtryk for erstatningsfri regulering af ejendomsretten, som har været gældende i mange år.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er tilstrækkeligt begrundet, og der er ikke begået sagsbehandlingsfejl, som kan føre til, at afgørelsen skal ophæves og sagen hjemvises.

Landsrettens begrundelse og resultat

Sagen vedrører i første række spørgsmålet, om etablering af en kunstgræsplæne og et stengærde på A ejendom, der er beliggende ned til Rye Mølle Sø, er omfattet af forbuddet i naturbeskyttelseslovens § 16, stk. 1 (påstand 1).

Hvis kunstgræsplænen og stengærdet er omfattet af forbuddet, vedrører sagen dernæst spørgsmålet, om Miljø- og Fødevareklagenævnet skulle have meddelt dispensation efter naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 1, eller om der er mangler ved nævnets afgørelse af 25. juni 2020 (påstand 2).

Påstand 1 - naturbeskyttelseslovens § 16, stk. 1

Landsretten lægger som ubestridt til grund, at kunstgræsplænen og stengærdet er placeret inden for en afstand på 150 meter fra Rye Mølle Sø, og at denne sø har en vandflade på mindst 3 hektar, jf. naturbeskyttelseslovens § 16, stk. 1. Det lægges endvidere til grund, at kunstgræsplænen og stengærdet er placeret mere end 15 meter fra boligen, jf. § 16, stk. 3.

Efter ordlyden af naturbeskyttelseslovens § 16 samt bestemmelsens forarbejder og formål må den etablerede kunstgræsplæne på cirka 700 m² og stengærdet anses for omfattet af forbuddet i bestemmelsens stk. 1. Landsretten har herved lagt vægt på, at forbuddet omfatter bebyggelse og lignende, og at stk. 1 må fortolkes i lyset af de eksempler, der nævnes i undtagelsesbestemmelsen i stk. 3. Landsretten har endvidere lagt vægt på kunstgræsplænen og stengærdets omfang og karakter, samt på indholdet af skønserklæringen vedrørende kunstgræsplænen og stengærdets påvirkning af plante- og dyrelivet.

Der kan derfor ikke gives medhold i påstand 1.

Påstand 2 Dispensation og sagsbehandlingsfejl

Det beror på en skønsmæssig afgørelse, om der kan meddeles A dispensation efter naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 1. Det påhviler ham at godtgøre, at der er grundlag for at tilsidesætte Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse.

Landsretten finder, at A ikke har godtgjort, at nævnet har inddraget usaglige hensyn, og der er ikke påvist forhold, som giver grundlag for at tilsidesætte nævnets faglige vurdering, som understøttes af skønserklæringen. Nævnets afgørelse må anses for at være tilstrækkeligt begrundet.

Herefter, og da der ikke er påvist omstændigheder, der giver grundlag for at fastslå, at nævnets afgørelse er truffet på et utilstrækkeligt grundlag, eller at der i øvrigt foreligger sagsbehandlingsfejl, kan der ikke gives medhold i påstand 2.

Konklusion

Landsretten tiltræder herefter, at Miljø- og Fødevareklagenævnet er frifundet, og stadfæster derfor byrettens dom.

Sagsomkostninger

Efter sagens udfald skal A i sagsomkostninger for landsretten betale 30.000 kr. til Miljø- og Fødevareklagenævnet til dækning af udgifter til advokatbistand inkl. moms. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet taget hensyn til sagens omfang og hovedforhandlingens varighed.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal A inden 14 dage betale 30.000 kr. til Miljø- og Fødevareklagenævnet. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

Publiceret til portalen d. 05-02-2025 kl. 10:01

Modtagere: Indstævnte Miljø- og Fødevareklagenævnet, Appellant A